

๑๐. เวลามาสูตร

[๒๐] เอก์ สมัย ภควา สาวตถิยั วิหริติ เขตวเน อนาถปิณฺฑิกัสส อารามเ. อถโข อนาถปิณฺฑิกโก คหปติ เยน ภควา เตนฺอุปสงฺกมิ, อุปสงฺกमितฺวา ภควนฺตํ อภิเวทเตวเวา เอกมณฺตํ นิสีทิ. เอกมณฺตํ นิสินฺนํ โข อนาถปิณฺฑิกโก คหปตี ภควา เอตทโวจ :

อปี นุ เต คหปติ กุเล ทานํ ทียตีติ. ทียติ เม ภนฺเต กุเล ทานํ, ตถจ โข ลูขั กถาชากรั พิพฺพงฺคหุติยนฺติ. ลูขั วาปี¹ คหปติ ทานํ เทติ ปณฺตี วา, ตถจ อสกกจจํ เทติ, อปจิตตี กตวา² เทติ, อสทตฺตา เทติ, อปวิหริํ เทติ, อนาคมนทิกฺขิกโก เทติ. ยตถ ยตถ ตสฺส ตสฺส ทานสฺส วิปาโก นิพพตฺตติ, น อุฬาราย ภตฺตโกคาย จิตฺตํ นมตี, น อุฬาราย วตฺถโกคาย จิตฺตํ นมตี, น อุฬาราย ยานโกคาย จิตฺตํ นมตี, น อุฬาราย วตฺถโกคาย จิตฺตํ นมตี, น อุฬาราย ยานโกคาย จิตฺตํ นมตี. เยปิสุส เต โหนฺติ “ปุตฺตา”ติ วา “ทารา”ติ วา “ทาสา”ติ วา “เปสฺสา”ติ วา “กมฺมกรา”ติ วา, เตปี น สฺสสุสนฺติ. น โสตี อิทฺทหนฺติ น อญฺญา จิตฺตํ อุปฺภูจฺเปนฺติ. ตํ กิสฺส เหตุ ? เอวเญหฺตํ คหปติ โหติ อสกกจจํ กตวานํ กมฺมานํ วิปาโก.

ลูขั วาปี คหปติ ทานํ เทติ ปณฺตี วา, ตถจ สกกจจํ เทติ, จิตฺตี กตวา เทติ, สทตฺตา เทติ, อนปวิหริํ เทติ, อาคมนทิกฺขิกโก เทติ. ยตถ ยตถ ตสฺส ตสฺส ทานสฺส วิปาโก นิพพตฺตติ, อุฬาราย ภตฺตโกคาย จิตฺตํ นมตี, อุฬาราย วตฺถโกคาย จิตฺตํ นมตี, อุฬาราย ยานโกคาย จิตฺตํ นมตี, อุฬาราย วตฺถโกคาย จิตฺตํ นมตี. เยปิสุส เต โหนฺติ “ปุตฺตา”ติ วา “ทารา”ติ วา “ทาสา”ติ วา “เปสฺสา”ติ วา “กมฺมกรา”ติ วา, เตปี สฺสสุสนฺติ, โสตี อิทฺทหนฺติ, อญฺญา จิตฺตํ อุปฺภูจฺเปนฺติ. ตํ กิสฺส เหตุ ? เอวเญหฺตํ คหปติ โหติ สกกจจํ กตวานํ กมฺมานํ วิปาโก.

ภฺตฺตปุพฺพํ คหปติ เวลาโม นาม พุราหมโณ อโหสิ, โส เอวรูปํ ทานํ อทาสี มหาทานํ. จตุราสีตี สุวณฺณปาติสหฺสฺสานิ อทาสี รูปียปุรานิ, จตุราสีตี รูปียปาติสหฺสฺสานิ อทาสี สุวณฺณปุรานิ, จตุราสีตี กัสปปาติสหฺสฺสานิ อทาสี หิริญฺญปุรานิ, จตุราสีตี หตฺถิสหฺสฺสานิ อทาสี โสวณฺณาลงฺการานิ โสวณฺณธฺชานิ เหมชาลปฏิกฺขณฺณานิ³, จตุราสีตี ฆตฺตสหฺสฺสานิ อทาสี สีหจฺมมปริวารานิ พยคฺขจฺมมปริวารานิ ทีปจฺมมปริวารานิ ปณฺทกฺกมฺพลปริวารานิ โสวณฺณาลงฺการานิ โสวณฺณธฺชานิ เหมชาลปฏิกฺขณฺณานิ, จตุราสีตี เณฺสสหฺสฺสานิ อทาสี ทุสฺสนฺทนานิ⁴ กัสปปฺถารณานิ, จตุราสีตี กถฺตสหฺสฺสานิ อทาสี อามุตฺตมณฺนิกฺกณฺทลาโย, จตุราสีตี ปลลจฺกสหฺสฺสานิ อทาสี โคนกตฺถตานิ ปฏิกตฺถตานิ ปฏฺถิกตฺถตานิ กทฺถิมิกปวรปจฺจตฺถรณานิ สจฺจตฺถรจฺจทานิ อุภโต โลหิตฺถกฺกปฺชานานิ. จตุราสีตี วตฺถโกวิสิสหฺสฺสานิ อทาสี ไชมฺสุชฺชฺมานํ โกเสยฺยสุชฺชฺมานํ กมฺพลสุชฺชฺมานํ

¹ ฉ.สี.อิ. ลูขณเจปี

² ฉ.สี. อจิตตีกตวา ม. อจิตตี กตวา อ. อจิตติกตวา

³ สี.อิ. เหมชาลสณฺณณานิ

⁴ ฉ.ม. ทุกฺกสนฺทนานิ

กปฺปาลิกสุขุมานํ, โภ ปน วาโท อนนฺตสฺส ปานสฺส ขชฺชสฺส โภชฺชสฺส เลยฺยสฺส เปยฺยสฺส, นชฺชโฆ
มณฺเณ วิสฺสนทฺตติ.

สียา โฆ ปน เต คหปติ เวมสฺส “อญฺโณ นฺน เตน สมเยน เวลาโม พฺราหฺมโณ อโหสิ, โส
ตํ ทานํ อทาสี มหาทานนฺ”ติ. น โฆ ปเนตํ คหปติ เหวํ ทฏฺฐพฺพํ. อหํ เตน สมเยน เวลาโม
พฺราหฺมโณ อโหสิ, อหํ ตํ ทานํ มหาทานํ. ตสฺมี โฆ ปน คหปติ ทาเน น โภจึ ทกฺขิณฺเณยฺโย อโหสิ, น
ตํ โภจึ ทกฺขิณฺ วิโสเจตติ.

ยํ คหปติ เวลาโม พฺราหฺมโณ ทานํ อทาสี มหาทานํ, โย เจกํ ทิฏฺฐิสมฺปนฺนํ โภเชยฺย, อิทํ
ตโต มหปฺผลตรํ.

()⁵ โย ๑ สตํ ทิฏฺฐิสมฺปนฺนํ โภเชยฺย, โย เจกํ สกทาคามี โภเชยฺย, อิทํ ตโต มหปฺผล
ตรํ.

()^๖ โย ๑ สตํ สกทาคามีนํ โภเชยฺย, โย เจกํ อนาคามี โภเชยฺย ๔เปยฺ โย ๑ สตํ อนาคามี
นํ โภเชยฺย, โย เจกํ อรหฺนตํ โภเชยฺย ๔เปยฺ โย ๑ สตํ อรหฺนตานํ โภเชยฺย, โย เจกํ ปจฺเจกพฺพุทฺธํ
โภเชยฺย ๔เปยฺ โย ๑ สตํ ปจฺเจกพฺพุทฺธานํ โภเชยฺย, โย ๑ ตถาคตํ อรหฺนตํ สมฺมาสมฺพุทฺธํ โภเชยฺย
๔เปยฺ โย ๑ พุทฺธปฺปมฺขํ ภิกฺขุสํขํ โภเชยฺย ๔เปยฺ โย ๑ จาตุทฺทิสํ สํขํ อุตฺทิสฺส วิหารํ การฺยาเปยฺย
๔เปยฺ โย ๑ ปสนฺนจิตฺโต พุทฺธญฺจ ฌมฺมญฺจ สํมญฺจ สรณํ คจฺฉเยยฺย ๔เปยฺ โย ๑ ปสนฺนจิตฺโต สิกฺขา
ปทานิ สมฺมาทียเยยฺย : ปาณาติปาตา เวรมณี, อทินฺนาทานา เวรมณี, กาเมสุ มิฉฺฉาจารา เวรมณี,
มุสาวาทา เวรมณี, สุราเมรยมชฺชปมาทฏฺฐานา เวรมณี. โย ๑ อนุตฺมโส คทฺทฺหนมตฺตมฺปิ⁶
เมตฺตจิตฺตํ ภาเวยฺย. อิทํ ตโต มหปฺผลตรํ.

ยญฺจ คหปติ เวลาโม พฺราหฺมโณ ทานํ อทาสี มหาทานํ, โย เจกํ ทิฏฺฐิสมฺปนฺนํ โภเชยฺย,
โย ๑ สตํ ทิฏฺฐิสมฺปนฺนํ โภเชยฺย, โย เจกํ สกทาคามี โภเชยฺย, โย ๑ สตํ สกทาคามีนํ โภเชยฺย,
โย เจกํ อนาคามี โภเชยฺย, โย ๑ สตํ อนาคามีนํ โภเชยฺย, โย เจกํ อรหฺนตํ โภเชยฺย, โย ๑ สตํ
อรหฺนตานํ โภเชยฺย, โย เจกํ ปจฺเจกพฺพุทฺธํ โภเชยฺย, โย ๑ สตํ ปจฺเจกพฺพุทฺธานํ โภเชยฺย, โย ๑
ตถาคตํ อรหฺนตํ สมฺมาสมฺพุทฺธํ โภเชยฺย, โย ๑ สตํ พุทฺธปฺปมฺขํ ภิกฺขุสํขํ โภเชยฺย, โย ๑ จาตุทฺทิสํ
สํขํ อุตฺทิสฺส วิหารํ การฺยาเปยฺย. โย ๑ ปสนฺนจิตฺโต พุทฺธญฺจ ฌมฺมญฺจ สํมญฺจ สรณํ คจฺฉเยยฺย, โย ๑
ปสนฺนจิตฺโต สิกฺขาปทานิ สมฺมาทียเยยฺย : ปาณาติปาตา เวรมณี ๔เปยฺ สุราเมรยมชฺชปมาทฏฺฐานา
เวรมณี โย ๑ อนุตฺมโส คทฺทฺหนมตฺตมฺปิ เมตฺตจิตฺตํ ภาเวยฺย, โย ๑ อจฺฉราสงฺฆาตมตฺตมฺปิ
อนิจฺจสฺสญฺญํ ภาเวยฺย, อิทํ ตโต มหปฺผลตรนฺติ. ทสฺม.

⁵ ส.อ. เอตฺถนฺตเร คหปติ เวลาโม พฺราหฺมโณ ทานํ อทาสี มหาทานนฺติ ทิสฺสติ.

⁶ ฉ.ม. คนฺโธหนมตฺตมฺปิ, ส. คนฺธฺหนมตฺตมฺปิ. เอมฺปริปิ

๑๐. เวลามาสูตร

ว่าด้วยเวลามาพรหมณ์

[๒๐] สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของ อนาถปิณฑิกคหบดี เขตกรุงสาวัตถี ครั้งนั้นแล อนาถปิณฑิกคหบดีเข้าไปเฝ้า พระผู้มีพระภาคถึงที่ประทับ ถวายอภิเวทแล้วหนึ่ง ณที่สมควร พระผู้มีพระภาค ได้ตรัสกับท่านดังนี้ว่า “ท่านคหบดี ในตระกูลของท่านยังให้ทานอยู่หรือ”

อนาถปิณฑิกคหบดีกราบทูลว่า “ในตระกูลของข้าพระองค์ยังให้ทานอยู่ พระพุทธเจ้าข้า แต่ท่านนั้นแลเป็นของเศร้าหมอง เป็นปลายข้าวกับน้ำผักดอง”

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “คหบดี บุคคลให้ทานเศร้าหมองหรือประณีตก็ตาม ถ้าให้ทานนั้นโดยไม่เคารพ ไม่ทำความนอบน้อมให้ทาน ไม่ให้ด้วยมือของตนเอง ให้ทานเหมือนจะทิ้ง^๗ เป็นผู้ไม่เห็นผลที่จะตามมาให้ทาน^๘ ในตระกูลที่ท่านนั้น ๆ บังเกิดผล เขาไม่น้อมจิตไปเพื่อบริโภคอาหารอย่างดี ไม่น้อมจิตไปเพื่อนุ่งห่มผ้า อย่างดี ไม่น้อมจิตไปเพื่อใช้ยานอย่างดี และไม่น้อมจิตไปเพื่อบริโภคกามคุณ^๙ ๕ อย่างดี แม้แต่บริวารของผู้ให้ทานนั้น คือ บุตร ภรรยา ทาส คนใช้ หรือกรรมกร ก็ไม่ตั้งใจฟังด้วยดี ไม่เสียสละสดับ ไม่ตั้งใจใฝ่รู้ ซ่อนั้นเพราะเหตุไร เพราะผลกรรม ที่ตนได้กระทำโดยไม่เคารพ

คหบดี บุคคลให้ทานเศร้าหมองหรือประณีตก็ตาม ถ้าให้ทานนั้นโดยเคารพ ทำความนอบน้อมให้ทาน ให้ทานด้วยมือของตนเอง ให้ทานไม่เหมือนจะทิ้ง เป็นผู้เห็นผลที่จะตามมาให้ทานในตระกูลที่ท่านนั้น ๆ บังเกิดผล เขาน้อมจิตไปเพื่อบริโภคอาหารอย่างดี น้อมจิตไปเพื่อนุ่งห่มผ้าอย่างดี น้อมจิตไปเพื่อใช้ยานอย่างดี และน้อมจิตไปเพื่อบริโภคกามคุณ ๕ อย่างดี แม้แต่บริวารของผู้ให้ทานนั้น คือ บุตร ภรรยา ทาส คนใช้ หรือกรรมกรก็ตั้งใจฟังด้วยดี เสียสละสดับ ตั้งใจใฝ่รู้ ซ่อนั้นเพราะเหตุไร เพราะผลกรรมที่ตนได้กระทำไว้โดยเคารพ

คหบดี เรื่องเคยมีมาแล้ว มีพรหมณ์ชื่อเวลามา^{๑๐} เขาให้ทานเป็นมหทาน อย่างนี้ คือ ได้ให้ถาดทองคำเต็มด้วยรูปียะ ๘๔,๐๐๐ ถาด ถาดรูปียะเต็มด้วย ทองคำ ๘๔,๐๐๐ ถาด ถาดสำริดเต็มด้วยเงิน ๘๔,๐๐๐ ถาด ให้ช้าง ๘๔,๐๐๐ เชือก มีเครื่องประดับทองคำ มีธงทองคำ คลุมด้วยข่ายทองคำ ให้รถ ๘๔,๐๐๐ คัน หุ้มด้วยหนังราชสีห์ หุ้มด้วยหนังเสือโคร่ง หุ้มด้วยหนังเสือเหลือง หุ้มด้วยผ้ากำพล เหลือง มีเครื่องประดับทองคำ มีธงทองคำ คลุมด้วยข่ายทองคำ ให้แม่โคนม ๘๔,๐๐๐ ตัว มีน้ำนมที่รีดและไหล สะดวก มีภาชนะสำริดสำหรับรองรับ ให้หญิงสาว ๘๔,๐๐๐ คนสวมแก้วมณีและแก้วกฤษณพล ให้บัลลังก์^{๑๑}

^๗ ให้ทานเหมือนจะทิ้ง ในที่นี้หมายถึงไม่ให้ทานอย่างต่อเนื่อง ให้ทานเหมือนต้องการจะทิ้ง (อง.นวก.อ. (บาลี) ๓/๒๐/๒๙๗)

^๘ ไม่เห็นผลที่จะตามมาให้ทาน ในที่นี้หมายถึงไม่เชื่อกรรมและผลกรรมแต่ก็ให้ทาน (อง.นวก.อ. (บาลี) ๓/๒๐/๒๙๗)

^๙ กามคุณ แยกอธิบายว่า ที่ชื่อว่ากาม เพราะมีความหมายว่าเป็นสิ่งที่บุคคลพึงใคร่ ที่ชื่อว่าคุณ เพราะมีความหมายว่าผูกพันไว้ร้อยรัดไว้ ดุจคำว่า “อนต์ อนต์คุณัน” แปลว่า “ใส่ใหญ่ ใส่เล็ก” ดูเทียบ ที.ม. (ไทย) ๑๐/๓๗๗/๓๐๘-๓๐๙, ม.มู. (ไทย) ๑๒/๑๑๐/๑๐๕-๑๐๖, ชุ.ช. (ไทย) ๒๕/๓/๔ และดูคำว่า “กยิว มาลาคุณ พหู” แปลว่า “ช่างดอกไม้พึงร้อยพวงมาลัยไว้เป็นจำนวนมาก” ดู ชุ.ธ. (ไทย) ๒๕/๕๓/๒๖ (อง.ฉก.อ. (บาลี) ๓/๖๓/๑๔๘)

^{๑๐} ที่มีชื่อว่าเวลามา เพราะมีคุณสมบัติมากมาย ไร้ขอบเขต เช่น เพียบพร้อมด้วยชาติ โคตร รูปร่างลักษณะ โภคสมบัติ ศรัทธา และปัญญา (เวลาโมติ เอตถ มา-สทฺโธ ปฏฺิเสธวจโน, ชาติโคตตรูปโกภาทีคุณานํ เวลา มรียาทา นตฺถิ เอตฺถมฺนิตฺติ เวลาโม) ดูเทียบ อง.อฏฺจก.ฎีกา (บาลี) ๓/๒๐/๓๕๔

^{๑๑} บัลลังก์ ในที่นี้หมายถึงเตียงที่มีเท้าและสลักเป็นรูปสัตว์ร้าย (วิ.อ. (บาลี) ๓/๒๕๔/๑๖๙)

๘๔,๐๐๐ ที่ลาดด้วยผ้าโกเชาว์¹² ลาดด้วยเครื่องลาดทำด้วยขนแกะสีขาว ลาดด้วยเครื่องลาด ทำด้วยขนแกะ ลายดอกไม้ ลาดด้วยเครื่องลาดอย่างดีทำด้วยหนังขมด ข้างบนมีเพดาน มีหมอนสีแดงวางไว้ทั้ง ๒ ข้าง¹³ ให้ผ้า ๘๔,๐๐๐ พับ เป็นผ้าเปลือกไม้เนื้อละเอียด ผ้าไหม เนื้อละเอียด ผ้ามักมพลเนื้อละเอียด ผ้าฝ้ายเนื้อละเอียด ไม่จำต้องกล่าวถึงข้าว น้ำ ของเคี้ยว ของบริโภค ของดื่ม ของต้ม ไหลออกไปเหมือนแม่น้ำ

คหบดี ท่านอาจจะมีความคิดอย่างนี้ว่า “สมัยนั้น เวลามาพรหมณ์ผู้ให้ทาน เป็นมหาทาน เป็นคนอื่นแน่แท้ แต่ท่านไม่พียงเห็นอย่างนั้น เพราะเวลามาพรหมณ์ ผู้ให้ทานเป็นมหาทาน ในสมัยนั้น ก็คือเรา นั่นเอง แต่ในทานนั้น ไม่มีใครเป็นพระทักษิณบุคคล ใคร ๆ ก็ชำระทักษิณานั้นให้หมดจดไม่ได้¹⁴

คหบดี การที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยทิวสิริผู้เดียวให้บริโภค มีผลมากกว่าการที่เวลามาพรหมณ์ได้ให้ทานเป็นมหาทาน

การที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นสกทาคามีผู้เดียวให้บริโภค มีผลมากกว่า การที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยทิวสิริตั้งร้อยให้บริโภค

การที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นอนาคามีผู้เดียวให้บริโภค มีผลมากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นสกทาคามีตั้งร้อยให้บริโภค

การที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นอรหันต์ผู้เดียวให้บริโภค มีผลมากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นอนาคามีตั้งร้อยให้บริโภค

การที่บุคคลเชื่อเชิญพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์เดียวให้บริโภค มีผลมากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นอรหันต์ตั้งร้อยให้บริโภค

การที่บุคคลเชื่อเชิญตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บริโภค มีผลมากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญพระปัจเจกพุทธเจ้าตั้งร้อยให้บริโภค

การที่บุคคลเชื่อเชิญภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธานให้บริโภค มีผลมากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บริโภค

การที่บุคคลสร้างวิหารอุทิศถวายสงฆ์ผู้มาจากทิศทั้ง ๔ มีผลมากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญภิกษุสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประธานให้บริโภค

การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ มีผลมากกว่าการที่บุคคลสร้างวิหารอุทิศถวายสงฆ์ผู้มาจากทิศทั้ง ๔

การที่บุคคลมีจิตเลื่อมใส สมาทานสิกขาบท คือ การงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ การงดเว้นจากการลักทรัพย์ การงดเว้นจากการประทุษร้ายในกาม การงดเว้นจากการพูดเท็จ การงดเว้นจากการดื่มน้ำเมาคือสุราและเมรัยอันเป็นเหตุแห่งความประมาท มีผลมากกว่าการที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ

¹² ผ้าโกเชาว์ หมายถึงผ้าที่ทำด้วยขนแพะหรือขนแกะผืนใหญ่ มีขนยาวเกิน ๔ นิ้ว (วิ.อ. (บาลี) ๓/๒๕๔/๑๖๙)

¹³ มีหมอนสีแดงวางไว้ทั้ง ๒ ข้าง หมายถึงหมอนที่ใช้สำหรับหนุนศีรษะ ๑ ใบ และใช้หนุนเท้า ๑ ใบ วางไว้ส่วนศีรษะและส่วนเท้า (วิ.อ. (บาลี) ๓/๒๕๔/๑๖๙-๑๗๐) และดูเทียบ อัง.ติก. (ไทย) ๒๐/๓๕/๒๐๒

¹⁴ ข้อความพระดำรัสนี้ หมายความว่า ในมหาทานนั้น ไม่มีสมณะ พรหมณ์ เทวดา มาร หรือเมื่อว่าโดยบุคคลชั้นยอดไม่มีพระพุทธเจ้า ไม่มีสาวกเช่นพระสารีบุตรนั้นเลย ที่จะเป็นปฏิคาหกสามารถทำให้ทักษิณามีผลเลิศได้ (อัง.นวก.อ. (บาลี) ๓/๒๐/๓๐๑)

การที่บุคคลเจริญเมตตาจิตอย่างน้อยชั่วสุดดมกลิ่นหอม มีผลมากกว่าการที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสสมาทานสิกขาบท คือ การงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ เป็นต้นนั้น

คหบดี การที่บุคคลเจริญอนิจจังสัญญาชั่วบัดนี้ชั่วเดียว มีผลมากกว่าการที่เวลามพรหมณีได้ให้ทานเป็นมหาทาน มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยทิวาฐิให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยทิวาฐิ ตั้งร้อยให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นสกทาคามีผู้เดียวให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นสกทาคามีตั้งร้อยให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นอนาคามีผู้เดียวให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นอนาคามีตั้งร้อยให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นอรหันต์ ผู้เดียวให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญบุคคลผู้เป็นอรหันต์ตั้งร้อยให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์เดียวให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญพระปัจเจกพุทธเจ้าตั้งร้อยองค์ให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญ ตถาคตอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลเชื่อเชิญภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประธานให้บริโศค มากกว่าการที่บุคคลสร้างวิหารอุทิศถวายสงฆ์ ผู้มาจากทิศทั้ง ๔ มากกว่าการที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์เป็นสรณะ มากกว่าการที่บุคคลมีจิตเลื่อมใสสมาทานสิกขาบท คือ การงดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ฯลฯ การงดเว้นจากการดื่มน้ำเมาคือสุราและเมรัยอันเป็นเหตุแห่งความประมาท และมากกว่าการที่บุคคลเจริญเมตตาจิตอย่างน้อยชั่วสุดดมกลิ่นหอมนั้น”

เวลามสูตรที่ ๑๐ จบ

